

200704136/1.

Datum uitspraak: 24 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/804 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 5 maart 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 december 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 maart 2007, verzonden op 30 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

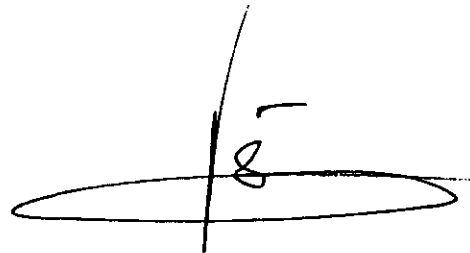
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 december 2007

348-473.

Verzonden: 24 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/804

V.nr.:

inzake: geboren op , van Afghaanse nationaliteit,
wonende te Aalten, eiser,
gemachtigde: mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. E.T.P. Scheers, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 9 oktober 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluit van 3 februari 2003 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Het hiertegen door eiser ingediende beroep is bij uitspraak van 4 april 2005 door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Alkmaar, gegrond verklaard (AWB 03/11310).
2. Bij schrijven van 6 mei 2005 heeft eiser tegen deze hoger beroep ingediend. Bij uitspraak van 9 september 2005 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) het beroep kennelijk ongegrond verklaard en voornoemde uitspraak bevestigd.
3. Op 29 april 2005 heeft verweerder aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag wederom af te wijzen. Bij brief van 23 mei 2005 heeft eiser zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 16 december 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.
4. Bij beroepsschrift van 28 december 2005 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank, alsmede de gronden van het beroep ingediend. Op 25 januari 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 20 april 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.
5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 11 mei 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig de heer G. de Vries, tolk in de Dari taal.
6. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Eiser is afkomstig uit Afghanistan. Hij is Shi'iet en behoort tot de Hazara bevolkingsgroep. Eiser was woonachtig in In 1996 heeft eiser een korte tijd in zijn geboorteplaats gewoond. Gedurende zijn verblijf aldaar vernam de familie van eiser van een vrouw uit de buurt dat de manschappen van de Awahdat-partij, waarvan de leider is, mensen ronselden om als soldaat te gaan vechten. Eiser is hierop teruggegaan naar . In 1998 is eiser na afloop van een voetbalwedstrijd zonder aanleiding door leden van de Taliban mishandeld. Op 25 juli 2001 is de vader van eiser door leden van de Taliban vanuit de winkel van eiser meegenomen. Eiser vernam dit van zijn buurman, die de aanhouding had gezien. Eiser is vanaf die datum bij zijn oom gaan wonen. De neef van eiser had gehoord dat leden van de Taliban op zoek waren naar eiser en dat zijn leven in gevaar was. Op 28 augustus 2001 is eiser Afghanistan ontvlucht en naar Nederland gereisd, waar hij op 3 oktober 2001 aankwam.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen omdat hij toerekenbaar ongedocumenteerd is en zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De verklaringen van eiser omtrent commandant en zijn Wahdat partij zijn ongeloofwaardig, hetgeen bij uitspraak van 4 april 2005 door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Alkmaar, is bevestigd. Voorts wordt niet geloofwaardig geacht dat eiser in de bijzondere negatieve belangstelling van de Taliban staat. Derhalve komt eiser niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op de a- of b-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. Hetgeen eiser voorts heeft opgemerkt in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, c dan wel d, van de Vw 2000 is enkel van algemene aard en is in het geheel niet specifiek op de persoon van eiser toegespitst. Een beroep op de algemene situatie in een land is niet toereikend om een beroep te kunnen doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b of c, van de Vw 2000. Het enige meer individuele argument, namelijk dat eiser Hazara is, doet hier niets aan af. In het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 heeft eiser verwezen naar een brief van Amnesty International, een rapport van Human Rights Watch, een uitspraak van de Afghaanse Minister voor Vluchtelingen en naar enkele uitspraken van de rechtbank, waarin de situatie in Afghanistan wordt geschetst met betrekking tot armoede, voedseltekort, medische bijstand, droogte en gevechten. Eisers beroep op de algemene situatie of de verwijzing naar voormelde stukken bieden geen grond voor het oordeel dat de Minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen blijven stellen dat terugkeer naar, dan wel verblijf in Afghanistan in verband met de algehele situatie aldaar niet van bijzondere hardheid is.

2. Eiser heeft in beroep het volgende aangevoerd. Hetgeen in het besluit is opgenomen onder het kopje geloofwaardigheid is in feite geen beoordeling van de geloofwaardigheid, maar een beoordeling van de zwaarwegendheid van het relaas. In het eerste voornemen en besluit werd niet bestreden dat eiser in de negatieve aandacht van de Taliban stond. Indien de geloofwaardigheid van dit aspect van het relaas nu wel als ongeloofwaardig wordt bestempeld, is dit in strijd met het vertrouwensbeginsel. Daarbij komt dat in het bestreden besluit op onzorgvuldige wijze tot de genoemde conclusie wordt gekomen omdat niet alle relevante feiten en omstandigheden bij de beoordeling zijn betrokken, waardoor de relevante feiten en omstandigheden ook niet in hun onderlinge samenhang zijn gezien. Dit is onzorgvuldig. In het besluit wordt gesteld dat de enkele verklaring van de neef van eiser dat eiser gezocht werd door de Taliban geen reële onderbouwing zou vormen voor het vermoeden van eiser dat hij bij terugkeer naar Afghanistan in de negatieve belangstelling staat. Uit hetgeen eiser heeft aangevoerd blijkt echter dat hij zijn vrees niet op de enkele verklaring van zijn neef baseert. Hij baseert dit op een combinatie van factoren. Alleen al op basis van de niet ongeloofwaardig geachte mededelingen van de neef behoorde de zaak te worden beoordeeld als aangegeven in de uitspraak van de AbRS van 22 december 2004 (JV 2005/78). In het besluit wordt een te zware bewijslast opgelegd die in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het Europese verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4:2, tweede lid, juncto 3:2 van de Awb en het beleid als bedoeld in paragraaf C1/3.2.1,

C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000. Wanneer er daarna nog steeds twijfels zijn, behoort het voordeel van de twijfel te worden gegeven. In het bestreden besluit wordt voorts onvoldoende gemotiveerd waarom niet aan de criteria als bedoeld in paragraaf C1/3.3.4 van de Vc 2000 zou zijn voldaan. Uit het besluit blijkt niet dat en op welke wijze aan de hand van bovengenoemd toetsingskader bij de besluitvorming is betrokken dat eiser, juist vanwege de benarde positie waarin hij verkeerde die inherent is aan vluchtelingenschap, volledig afhankelijk was van informatie van derden en dat hij die gegevens heeft verschaft waarover hij redelijkerwijze de beschikking kon krijgen. Voorts blijkt niet dat is betrokken dat het in de onderhavige zaak simpelweg onmogelijk is om informatie uit objectief verifieerbare bron te overleggen zoals verweerder eist. Dat uit de in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, c dan wel d, van de Vw 2000 overgelegde informatie blijkt dat eiser niet de enige is die bij terugkeer naar Afghanistan in een humanitaire noodsituatie terecht zou komen doet niet af aan de persoonlijke situatie van eiser. De omstandigheden waar eiser zich op beroept zijn of algemeen of individueel van aard, maar kunnen het niet allebei zijn. Deze omstandigheden dienen derhalve in ieder geval bij de toetsing van de d- of de b- en c-grond van artikel 29 van de Vw 2000 betrokken te worden. In de uitspraken van de AbRS over de beëindiging van het categoriale beleid van bescherming voor Afghanistan is te lezen dat verweerder zich op het standpunt stelde dat humanitaire omstandigheden als de genoemde bij de toetsing aan de d-grond geen rol spelen, omdat niet goed denkbaar zou zijn dat echt elke Afghaan bij terugkeer in een humanitaire noodsituatie terecht zou komen. Consequentie van dit standpunt is dat de genoemde omstandigheden als individueel van aard bestempeld dienen te worden en bij de toetsing aan de b- en c- grond betrokken zullen moeten worden. In het besluit toetst verweerder de door eiser aangevoerde omstandigheden dan echter juist weer niet inhoudelijk aan de b- en c-grond met als motivering dat genoemde omstandigheden algemeen van aard zouden zijn, en weigert verweerder een vergunning op de d-grond onder verwijzing naar voornoemde uitspraken van de AbRS. Als gevolg van deze manier van handelen is de humanitaire noodsituatie waarin eiser bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen inhoudelijk nog steeds niet bij de besluitvorming betrokken. De juistheid van de informatie waarnaar eiser heeft verwezen wordt niet bestreden.

IV. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.
2. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.
3. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
4. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
 - a. die verdragsvluchteling is;
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
 - c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
 - d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

5. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

6. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

7. Tussen partijen is in geschil of verweerder het eisers asielaanvraag in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen beschouwen. Gelet op de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, van 4 april 2005 en de bevestiging daarvan in hoger beroep, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser toerekenbaar ongedocumenteerd is, alsmede dat niet geloofwaardig is dat eiser in de negatieve belangstelling van staat. Derhalve ligt thans nog slechts ter beoordeling voor de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet geloofwaardig is dat eiser in de negatieve belangstelling van de Taliban staat.

8.1 Eiser heeft in dit verband allereerst aangevoerd dat verweerder het vertrouwensbeginsel heeft geschonden omdat verweerder zich in het besluit van 3 februari 2003 niet op het standpunt heeft gesteld dat ongeloofwaardig was dat eiser in de negatieve aandacht van de Taliban stond. De rechtbank volgt eiser hierin niet en acht daartoe het navolgende redengevend.

8.2 In het besluit van 3 februari 2003 en het daarin ingelaste voornemen van 20 december 2002 heeft verweerder geen standpunt ingenomen over de geloofwaardigheid van eisers verklaringen over de problemen die hij met de Taliban zou hebben ondervonden. In haar uitspraak van 4 april 2005 heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder de verklaringen van eiser over zijn vrees voor de Taliban ten onrechte niet bij zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het asielaanvraag heeft betrokken. Dit oordeel staat in rechte vast. Hieruit volgt dat vast staat dat verweerder zich niet heeft uitgelaten over de geloofwaardigheid van dit deel van het aanvraag, zodat evenmin sprake is van een standpuntbepaling door verweerder waaraan eiser in rechte te beschermen vertrouwen zou kunnen uitleenen. Verweerder heeft derhalve niet in strijd met het vertrouwensbeginsel gehandeld door eisers stelling dat hij te vrezen heeft van de Taliban ongeloofwaardig te bevinden.

9.1 De rechtbank dient vervolgens de vraag te beantwoorden of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers aanvraag ongeloofwaardig is.

9.2 Zoals uit het bestreden besluit blijkt en ter zitting is bevestigd, heeft verweerder geen vraagtekens geplaatst bij de feitelijkheden die eiser naar voren heeft gebracht. De door eiser beschreven incidenten met de Taliban worden echter, hoewel geloofwaardig geacht, als onvoldoende onderbouwing beschouwd van eisers vermoedens dat hij in de negatieve belangstelling van de Taliban staat. Derhalve heeft verweerder geen geloof aan de vermoedens die eiser aan deze incidenten verbindt. Partijen zijn verdeeld over de vraag of verweerder in redelijkheid tot deze conclusie heeft kunnen komen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten dat eiser in de bijzondere negatieve aandacht staat van de Taliban.

9.3 Daartoe wordt overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de situatie van de Hazara's, tot welke bevolkingsgroep eiser behoort en om welke reden hij in de negatieve belangstelling van de Taliban zou staan, met name in zichtbaar is verbeterd, alsmede dat de Taliban inmiddels geen machtspositie meer hebben in Afghanistan. Voorts heeft verweerder in redelijkheid kunnen laten meewegen dat de problemen die eiser in het verleden zijdens

de Taliban heeft ondervonden niet zodanig zijn dat hieruit een bijzondere negatieve aandacht van de zijde van de Taliban in de richting van eiser naar voren komt. In het voornemen is in dit verband met name gewezen op de aard van de incidenten en de door eiser omschreven omstandigheden waaronder die plaatsvonden. Mede gelet op de destijds heersende algemene situatie heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat daaruit op zichzelf niet kan worden afgeleid dat eiser als persoon in de negatieve belangstelling van de Taliban stond. Ten slotte heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat niet aannemelijk is geworden dat eiser in Afghanistan door de Taliban werd gezocht omdat de enkele verklaring van eisers neefje geen reële onderbouwing van oplevert voor het vermoeden van eiser dat hij bij terugkeer naar Afghanistan in de negatieve belangstelling van de Taliban zou staan. Anders dan eiser heeft aangevoerd heeft verweerder de verschillende elementen van het relaas van eiser voldoende in onderlinge samenhang beoordeeld. Ook in zoverre voldoet het besluit aan de daaraan te stellen motiveringseisen.

9.4 Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat het relaas van eiser op het punt van de geloofwaardigheid van de vermoedens over wat eiser bij terugkeer te vrezen heeft niet geloofwaardig is. Verweerder heeft dan ook terecht de gevraagde vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 aan eiser onthouden.

10. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder, in aanmerking nemende hetgeen inzake eisers beroep op vluchtelingenschap is overwogen, terecht heeft geconcludeerd dat eiser niet voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komt.

11.1 De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid omdat eiser niet aan de voorwaarden uit paragraaf C1/4.4.2.3 van de Vc 2000 heeft voldaan. In redelijkheid heeft verweerder aan dit oordeel ten grondslag kunnen leggen dat de mishandeling van eiser na afloop van een voetbalwedstrijd door de Taliban geen ernstige mishandeling was die een beroep op het traumatabeleid rechtvaardigde, alsmede dat eiser in de mishandeling geen aanleiding heeft gezien Afghanistan te verlaten.

11.2 Eiser heeft tevens betoogd dat hij, gelet op de door hem overgelegde landeninformatie, voor een verblijfsvergunning op grond van klemmende redenen van humanitaire aard in aanmerking komt. Ingevolge het beleid zoals neergelegd in paragraaf C1/4.4.2.4 van de Vc 2000 dienen de klemmende redenen van humanitaire aard echter verband te houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst. Gelet op de omstandigheid dat verweerder eisers asielrelaas in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft aangemerkt, kan dit betoog reeds hierom niet worden gevolgd.

12. Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd onvoldoende is om tot het oordeel te komen dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt. De door eiser overgelegde landeninformatie leidt niet tot een ander oordeel.

13. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

14. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

15. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

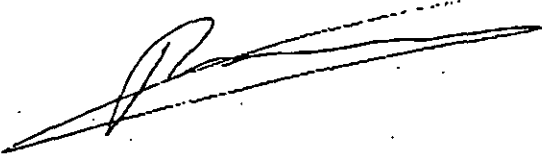
V. BESLISSING

De rechtbank

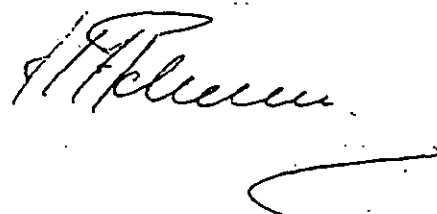
verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 5 maart 2007 door mr. H.J. Fehmers, voorzitter, in tegenwoordigheid van P. Deinum, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **05 MAART 2007****30 MEI 2007**

Conc.: YJ

Coll: PD

D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

PER POST EN PER FAX: 070 - 36 51 380

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG

Onze referentie: 018256 AL

Amsterdam, 15 juni 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
Per fax: 15-06-07	
18 JUN 2007	
ZAAKNR.	4136
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
mr F.L.M. van Haren
mr S.D. Lugt*
mr A.C.M. Nederveen
mr I.J.M. Oomen
mr A.M.J.M. Louwerse
mr K.E. Geertsema
mr N.C. Blomjous
mr S. Wierink

mr H.M. Brink**

* tevens mediator

** in samenwerking met

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

APPELSCHRIFT

Hierbij verklaar ik, A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam van 5 maart 2007, verzonden op 30 mei 2007, AWB 06/804, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte.

Appellant en belanghebbende is geboren op van
Afghaanse nationaliteit, IND-nummer 0110.09.8093, wonende te aan de

Hij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 28/30 te Amsterdam
(1012 LJ), ten kantore van A.M.J.M. Louwerse.

Appellant heeft op 9 oktober 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 16 december 2005 heeft verweerder de asielaanvraag afgewezen. Bij beslissing van 5 maart 2007, verzonden op 30 mei 2007, heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard. Appellant kan zich niet verenigen met de genoemde beslissing van de rechtbank en komt daarom tegen deze be-

slissing in hoger beroep. Voor de kosten van de rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.

Appellant verzoekt om in de gelegenheid te worden gesteld om een mondelinge toelichting te geven op het hoger beroepschrift.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. IV 8.1, 8.2 en 9.1

Toelichting:

In de loop van de procedure is het standpunt van verweerder / de rechtbank meerdere keren 180 graden omgedraaid, althans de beslissingen van verweerder en de rechtbank zijn innerlijk tegenstrijdig. Eerst bestrijdt verweerder niet de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden voorafgaand aan het vertrek van appellant uit Afghanistan, maar bestrijdt verweerder wel de door appellant daaraan verbonden conclusie dat hij nu nog steeds te vrezen heeft voor vervolging althans behandelingen als bedoeld in art. 3 EVRM, omdat het Taliban-regime inmiddels is gevallen. Daarna bestrijdt verweerder niet meer de genoemde door appellant aan de feiten verbonden conclusie maar wel de door appellant daaraan ten grondslag gelegde gebeurtenissen voorafgaand aan het vertrek uit Afghanistan. Vervolgens oordeelt de rechtbank dat verweerder de feiten niet bestrijdt maar wel de door appellant daaraan verbonden conclusies.

Appellant is van mening dat deze gang van zaken in strijd is met de goede procesorde, dat de rechtbank hiermee buiten de grenzen van het geschil treedt en dat deze gang van zaken in strijd is met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en ook overigens onzorgvuldig is. Er is geen sprake geweest van een zorgvuldige procedure.

Nadere toelichting:

De uitspraak van de rechtbank is innerlijk tegenstrijdig. Immers, in r.o. IV 9.2, eerste zin, stelt de rechtbank: "Zoals uit het bestreden besluit blijkt en ter zitting is bevestigd, heeft

verweerder geen vraagtekens geplaatst bij de feitelikheden die eiser naar voren heeft gebracht". In r.o. 8.2 concludeert de rechtbank echter dat "verweerder niet in strijd heeft gehandeld met het vertrouwensbeginsel door de stelling van appellant dat hij te vrezen heeft van de Taliban ongeloofwaardig te bevinden". Uit de context blijkt immers dat de rechtbank het hier heeft over de in r.o. IV 9.2, eerste zin genoemde feitelikheden, waarover hieronder meer.

Aangezien de rechtbank in r.o. IV 9.2, eerste zin, concludeert dat verweerder geen vraagtekens heeft geplaatst bij de feitelikheden die appellant naar voren heeft gebracht, treedt de rechtbank tevens buiten de grenzen van het geschil door vervolgens het beroep ongegrond te verklaren met als motivering dat verweerder diezelfde feitelikheden in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

Appellant heeft aan zijn asielverzoek twee verschillende problemen ten grondslag gelegd. Het eerste is dat hij problemen heeft met de groep van het tweede dat hij ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve belangstelling van de Taliban stond, en dat hij om die reden nu nog steeds te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, althans een reëel risico loopt op behandelingen als bedoeld in art. 3 EVRM. Appellant beroept zich thans alleen nog op het tweede probleem.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van de stelling dat appellant ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve belangstelling van de Taliban stond, overwoog verweerder in het eerste voornemen, dat van 20 december 2002: "*Wat van deze gestelde problemen van betrokkene ook zij ...*". Daarnaast bevat het voornemen alleen verwijzingen naar omstandigheden als bedoeld in art. 32 lid 2 onder f Vw. Onder deze omstandigheden luidt de conclusie dat in het voornemen van 20 december 2002 de geloofwaardigheid niet wordt bestreden van de omstandigheid dat appellant ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve belangstelling van de Taliban stond, zie RvS 1-8-2003, 200303112/1, JV 2003-407 en RvS 21-1-2004, 200306275/1, JV 04-100. Hetzelfde geldt voor de daarop volgende beschikking van 3 februari 2003. R.o. IV.11 in de uitspraak van de rechtbank van 4 april 2005 in de zaak van appellant bevestigt dat de geloofwaardigheid

van het genoemde deel van het relaas van appellant in de beschikking van 3 februari 2003 niet is bestreden.

Wél wordt er in het voornemen van 20 december 2002 en de beschikking van 3 februari 2003 gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat appellant nu nog steeds in de negatieve belangstelling staat omdat – kort gezegd – het Taliban-regime is gevallen.

In het voornemen van 29 april 2005 wijzigt plotseling het standpunt van verweerder, zonder dat er nieuwe informatie aan die wijziging van dat standpunt ten grondslag ligt. Nu stelt verweerder zich immers opeens op het standpunt dat de door appellant gestelde feiten, de gebeurtenissen die leidden tot het vertrek van appellant uit Afghanistan, de omstandigheid dat hij ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve belangstelling van de Taliban stond, niet geloofwaardig zouden zijn. Verweerder handhaaft dit standpunt vervolgens in de beschikking van 16 december 2005, ondanks dat appellant dit standpunt gemotiveerd heeft besteden in zijn zienswijze van 23 mei 2005:

“In reactie op de algemene informatie in het voornemen dat de Taliban niet langer aan de macht zijn, verwijst betrokkene naar zijn opmerkingen in de gronden van 8 februari 2005 bij het beroep. Uit de informatie waarnaar daar wordt verwezen komt naar voren dat er in het huidige Afghanistan ook afrekeningen en wraakacties plaatsvinden met betrekking tot oude vetes en vijandschappen, waartegen de politie niet in staat is om bescherming te bieden, dat de Taliban nog steeds aanslagen pleegt, zelfs in en dat wie, zoals betrokkene, in de op zijn persoon gerichte negatieve belangstelling stond / staat, derhalve nog steeds niet veilig is”. In de gronden van 8 februari 2005 is opgemerkt: “In de reactie op het voornemen is verwezen naar passages uit het ambtsbericht van augustus 2002 met betrekking tot het uitvoeren van de agenda’s van de vorige machthebbers door de huidige machthebbers en het plaatsvinden van wraakacties op het gebied van oude vijandschappen in de huidige situatie. Het ambtsbericht van november 2003 herhaalt deze informatie op p. 35 en stelt op p. 21 dat de Afghaanse politie niet in staat is om bescherming te bieden aan personen die daarom vragen. Ook het ambtsbericht van mei 2004 herhaalt dit op p. 44. Op p. 25 van het ambtsbericht van mei 2004 is te lezen dat de politie zelden in staat

is mensenrechtenschendingen te verhinderen en ook zelf mensenrechtenschendingen heeft begaan. Het politieapparaat is nog veelal verbonden aan de oude milities en is niet bij machte bescherming te bieden aan personen die daarom vragen, aldus het ambtsbericht. Op p. 14 van het ambtsbericht van mei 2004 wordt gesteld dat Karzai niet bereid was ten koste van Pashtuns veel concessies te doen aan andere minderheden, met name Hazara's. Op p. 17 wordt gesteld dat Karzai zich krachtiger presenteert, dat hij vooral onder niet-Pashtuns niet langer wordt beschouwd als een nationale figuur, maar meer als een partij-politieke figuur, die niet aarzelt zijn etniciteit aan te wenden om aan de macht te blijven, en dat in die zin Karzais leiderschap overeenkomt met dat van voormalige Afghaanse heersers. P. 19 stelt dat het Amerikaanse leger heeft geconcludeerd dat de opleving van de Taliban complexer was dan aanvankelijk gedacht en verankerd was in de Afghaanse maatschappij. Op p. 22 wordt melding gemaakt van aanslagen door de Taliban in . P. 29 stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door de openlijke aanwezigheid van en aanslagen door strijders die behoren tot de Taliban, als gevolg waarvan ook nog altijd doelwit is van aanslagen en dreigingen. P. 30 herhaalt dat burgers niet of nauwelijks bescherming kunnen zoeken bij de overheid. Medewerkers van het politieapparaat begaan ook zelf nog altijd mensenrechtenschendingen. De dreiging van aanslagen in en omgeving blijft onverminderd hoog. Op p. 31 wordt gesteld dat de criminaliteit nog altijd hoog is. P. 43 stelt dat veel van de verantwoordelijken voor mensenrechtenschendingen en/of oorlogsmisdaden in het verleden thans prominente posities in de Afghaanse politie bekleden en intensief betrokken zijn (geweest) bij de politieke transformatie die na de val van het Talibanbewind is ingezet. Daarnaast zijn instituties zoals leger, de politie en het justitieapparaat en de rechterlijke macht zwak dan wel niet aanwezig of in handen van personen waarvan bekend is dat ze zich zelf schuldig hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen en / of oorlogsmisdaden. Ook vinden er in Afghanistan nog altijd mensenrechtenschendingen plaats die de etnische tegenstellingen verdiepen. Op p. 49 is te lezen dat Karzai een amnestie voor reguliere Talibanstrijders heeft aangekondigd. Hoewel enkele hooggeplaatste Talibanleden zijn opgepakt of gedood, lopen de meeste leiders nog vrij rond. De Taliban wordt verantwoordelijk gehouden voor een reeks van aanslagen die sinds 2002 in Afghanistan zijn gepleegd, zie ambtsbericht mei 2004, p. 90. Eiser wijst erop dat hij onweersproken heeft gesteld dat hij ten tijde

van zijn vertrek uit Afghanistan persoonlijk in de negatieve belangstelling stond van de Taliban. Hij verwijst ook naar bijgaande informatie van OSAR van 18 november 2003 (bijlage d). Ook hieruit blijkt dat wie, zoals eiser, gericht gezocht wordt, ook in de huidige Afghaanse situatie niet veilig is. Het gestelde in de beschikking dat er in Afghanistan geen vervolging uitsluitend vanwege geloofsovertuiging zou plaatsvinden is onjuist en berust op een onzorgvuldig onderzoek naar de situatie in Afghanistan. Dit blijkt reeds uit de omstandigheid dat het ambtsbericht van november 2003 op p. 67 stelt dat niet-moslims het risico lopen het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen. Het ambtsbericht van november 2003, p. 50 stelt: *“Hazara’s zijn in het verleden vaak het slachtoffer geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Tijdens het Talibanregime resulteerde dit in misstanden jegens de Hazara bevolkingsgroep”*. Uit bovengenoemde informatie komt het beeld naar voren dat betrokkene nog steeds gegronde redenen heeft te vrezen voor de personen, destijds tot de Taliban behorend, voor wie hij in het verleden te vrezen had. Zoals uit het dossier blijkt beroept betrokkene zich overigens niet alleen op zijn godsdienst maar op een combinatie van factoren”.

Op pagina 3 van de beschikking van 16 december 2005 wordt in het bovenste tekstblok in reactie hierop gesteld dat er in de beschikking niet inhoudelijk hoeft te worden gereageerd op de opmerkingen in de zienswijze dat er nog steeds wraakacties plaatsvinden van de zijde van de Taliban en dat de politie daartegen geen bescherming kan bieden, omdat verweerder het niet geloofwaardig stelt te achten dat appellant ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve belangstelling van de Taliban stond. Daarmee handhaaft verweerder dus niet langer de aanvankelijke afwijzingsgrond dat, hoewel het geloofwaardig was dat appellant ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve belangstelling van de Taliban stond, het niet aannemelijk zou zijn dat appellant na de machtswisseling in Afghanistan nog steeds een gegronde vrees voor vervolging heeft althans een reëel risico loopt op behandelingen als bedoeld in art. 3 EVRM, vanwege de val van het Taliban-regime.

Uit r.o. IV 9.2, eerste zin van de uitspraak van de rechtbank van 5 maart 2007 blijkt dat verweerder ter zitting van de rechtbank weer het tegenovergestelde standpunt heeft inge-

nomen, en dat de rechtbank hier ook weer een ander standpunt inneemt: *“Zoals uit het bestreden besluit blijkt en ter zitting is bevestigd, heeft verweerder geen vraagtekens geplaatst bij de feitelijkeheden die eiser naar voren heeft gebracht”*.

In r.o. 8.2 concludeert de rechtbank dan dat *“verweerder niet in strijd heeft gehandeld met het vertrouwensbeginsel door de stelling van appellant dat hij te vrezen heeft van de Taliban ongeloofwaardig te bevinden”*. Voor zover de rechtbank hier doelt op de gebeurtenissen voorafgaand aan het vertrek van appellant uit Afghanistan valt de overweging niet te rijmen met de overweging van de rechtbank in r.o. IV 9.2, eerste zin. Voor zover de rechtbank hier doelt op de vraag of appellant na de val van het Taliban-regime nog te vrezen heeft, merkt appellant op dat verweerder dit standpunt al had verlaten op pagina 3 van de beschikking van 16 december 2005.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. IV 9.2 en 9.3: *“De door eiser beschreven incidenten met de Taliban worden echter, hoewel geloofwaardig geacht, als onvoldoende onderbouwing beschouwd ... voldoet het besluit aan de daaraan te stellen motiveringseisen”*

Toelichting:

Grief 1 en de toelichting daarop worden als hier herhaald en ingelast beschouwd.

Subsidiair:

De relevante feiten en omstandigheden zijn niet, althans onvoldoende in hun onderlinge samenhang gezien. Dit is onzorgvuldig, zie RvS 13-4-2004, 200307452/1, JV 04-230.

Dat de relevante feiten en omstandigheden niet, althans onvoldoende in hun samenhang zijn gezien blijkt onder andere uit het gestelde in de beschikking dat *“de enkele verklaring van de neef van eiser dat eiser gezocht werd door de Taliban”* geen reële onderbouwing

zou vormen voor het vermoeden van appellant dat hij bij terugkeer naar Afghanistan in de negatieve belangstelling staat.

Uit hetgeen appellant allemaal heeft aangevoerd blijkt echter dat hij zijn vrees voor vervolging en voor behandelingen als bedoeld in art. 3 EVRM niet op de enkele verklaring van zijn neef baseert. Zoals appellant heeft aangevoerd baseert hij dit immers op een combinatie van factoren, waarvan de geloofwaardigheid niet, althans niet op adequate wijze is bestreden:

- De achtergrond van appellant: hij is Hazara en shi'it, is familie van (de leider van de Wahdat partij) en zijn wortels liggen in het dorp waar l vandaan komt
- De repressieve houding van de Taliban tegenover Hazara's, shi'iten en / de Wahdat partij

“Hazara's zijn in het verleden vaak het slachtoffer geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Tijdens het Talibanregime resulteerde dit in misstanden jegens de Hazara bevolkingsgroep”, zie hierover reeds het in de gronden van 8 februari 2005 genoemde ambtsbericht van november 2003, p. 50.

- De Taliban heeft de vader van appellant opgepakt
- Dit is een zeer belangrijke omstandigheid die, hoewel tijdig aangevoerd, totaal buiten beschouwing is gelaten!

- Appellant vernam van zijn neef dat de Taliban bij buurtbewoners naar appelland en zijn verblijfplaats hebben geïnformeerd.

Gezien de niet ongeloofwaardig geachte mededelingen van de neef kon verweerder niet voorbijgaan aan de mededelingen van de neef, zie RvS 22-12-2004, 200408998/1, JV 05-78.

- De neef van appellant had geen enkele reden om hierover onjuiste mededelingen te doen en er mankeert ook niets aan zijn verstandelijke vermogens.
- Het korte tijdsverloop tussen het moment waarop de vader van appellant werd opgepakt en de genoemde mededelingen van de neef van appellant, hetgeen een aanwijzing vormt dat er een verband is tussen het oppakken van de vader en de mededelingen van de neef.

In de beschikking is voorts een te zware bewijslast opgelegd. Vc C1/3 3.4 stelt: “In veel gevallen blijven na het onderzoek naar het feitencomplex vraagpunten bestaan. In dat geval kan onder voorwaarden het voordeel van de twijfel worden gegeven en een verblijfsvergunning asiel worden verleend. Deze voorwaarden zijn:

- de elementen in het verhaal die verifieerbaar zijn moeten kloppen;
- de verklaringen van de asielzoeker moeten consistent en geloofwaardig zijn en in overeenstemming zijn met hetgeen overigens bekend is;
- de verklaringen die niet met documenten zijn onderbouwd mogen niet strijdig zijn met de overige verklaringen van de asielzoeker;
- het gehele feitencomplex moet zijn onderzocht en aanleiding geven tot de conclusie dat het asielrelaas geloofwaardig is ...”

Er is in de onderhavige zaak voldaan aan deze voorwaarden. Nergens in het bestreden besluit is gemotiveerd waarom dat niet het geval zou zijn. Als motivering is niet voldoende dat de verklaringen van de neef niet afkomstig zijn uit objectief verifieerbare bron, reeds omdat bovengenoemd toetsingskader juist is opgesteld met het oog op de beoordeling van informatie die niet afkomstig is uit objectief verifieerbare bron. Appellant verwijst in dit kader ook nogmaals naar RvS 22-12-2004, 200408998/1, JV 05-78.

Uit het bestreden besluit blijkt niet, althans onvoldoende, dat en op welke wijze aan de hand van bovengenoemd toetsingskader bij de besluitvorming is betrokken dat appellant, juist vanwege de benarde positie waarin hij verkeerde die inherent is aan vluchtelingenschap, volledig afhankelijk was van informatie van derden en dat hij die gegevens heeft

verschafft waarover hij redelijkerwijze de beschikking kon krijgen, de genoemde informatie van derden; uit het bestreden besluit blijkt niet, althans onvoldoende, dat en op welke wijze aan de hand van bovengenoemd toetsingskader bij de besluitvorming is betrokken dat het in de onderhavige zaak simpelweg onmogelijk is om informatie uit objectief verifieerbare bron te overleggen zoals verweerder in het bestreden besluit van appellant heeft geëist.

Nu de verklaringen van derden (de neef) niet zijn gezien tegen de achtergrond van de situatie in het land van herkomst en niet zijn gezien in samenhang met de overige elementen van het asielrelaas, kan er van een zorgvuldige besluitvorming geen sprake zijn geweest.

De rechtbank heeft het voorgaande miskend.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. IV 9.4 en 10

Toelichting:

Gelet op het voorgaande heeft verweerder ten onrechte, althans op onvoldoende gemotiveerde wijze een verblijfsvergunning op de a- en b-grond van art. 29 Vw onthouden. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. IV 11.2

Toelichting:

De uitspraak van de rechtbank is innerlijk tegenstrijdig. Immers, in r.o. IV 9.2, eerste zin, stelt de rechtbank: *“Zoals uit het bestreden besluit blijkt en ter zitting is bevestigd, heeft verweerder geen vraagtekens geplaatst bij de feitelijkeheden die eiser naar voren heeft gebracht”*.

Appellant heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat hij persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan in een humanitaire noodsituatie terechtkomt. De geloofwaardigheid hiervan is nergens in het besluit van verweerder bestreden. Met de overweging van de rechtbank dat het relaas niet geloofwaardig zou zijn treedt de rechtbank derhalve buiten de grenzen van het geschil.

Gezien de genoemde humanitaire noodsituatie waar appellant persoonlijk in terechtkomt bij terugkeer naar Afghanistan, en die overigens ook mede de aanleiding tot het vertrek uit Afghanistan vormde, moet worden geconcludeerd dat in het besluit van verweerder onvoldoende is gemotiveerd waarom er geen verblijfsvergunning is verleend op de grond van art. 29 Vw. De rechtbank had het besluit daarom behoren te vernietigen vanwege een motiveringsgrek. De rechtbank gaat hier echter zelf een inhoudelijke klemmende redenen-toets uitvoeren die niet in het bestreden besluit staat en treedt daarmee buiten de grenzen van het geschil.

Grief 5

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. IV.12

Toelichting:

Verweerder kon op basis van de verouderde ambtsberichten in redelijkheid niet besluiten tot weigering van een verblijfsvergunning op de d-grond, zie RvS 2 maart 2007, 200609124/1. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 6

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. IV 13, 14, 15 en V

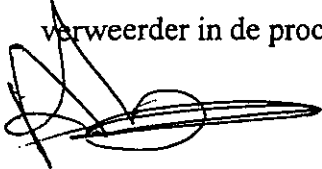
Toelichting:

Gezien het voorgaande had de rechtbank tot de conclusie behoren te komen dat het bestreden besluit de rechterlijke toets niet kan doorstaan, het beroep gegrond behoren te verklaren en verweerder in de proceskosten behoren te veroordelen.

Petitum

Verzocht wordt om

- het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 5 maart 2007, verzonden op 30 mei 2007, te vernietigen,
- de beschikking van de Minister/Staatssecretaris van 16 december 2005 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en
- verweerder in de proceskosten te veroordelen.

A.M.J.M. Louwerse